

EL LLENGUATGE

20/xi/1976

Segons el qual

La sintaxi catalana rebutja la presència de les preposicions davant el mot conjuntiu *que*. Així, si el complement de la locució *tenir ganes* és un infinitiu s'ha d'introduir necessàriament per mitjà de la preposició *de*: *tenia ganes de venir*. Però si en lloc d'un infinitiu és el que anomenem oració completiva (amb un verb conjugat precedit per la conjunció *que*), s'ha de prescindir de la preposició: *Tenia ganes que vinguessis*. És cert que ben sovint, la llengua col·loquial, no se'n prescindeix, d'aquesta preposició, la qual, aleshores, origina una altra perturbació: transcindeix, d'aquesta preposició, la qual aleshores, origina una altra perturbació: transforma el mot conjuntiu *que*, feble, en un mot fort, *què*, ja que la gent aleshores, diu, en realitat: *Tenia ganes de què vinguessis*. Aquesta frase, per tant, resulta, gramaticalment, doblement intolerable, i sentir-la en un parlat públic causa un efecte *flastimos*.

Però cal convenir que en alguns casos l'eliminació de la preposició de davant el mot conjuntiu *que*, origina algunes construccions una mica forçades, gairebé abruptes, que potser aconsellen, fins i tot, de cercar una solució ben diferent. Un recurs excel·lent, que potser no s'explota tant com caldria, i que és aplicable en un cert nombre de casos, consisteix en l'ús de la perífrasi *segons el qual* (la qual, els quals, etc). Considerem el desenvolupament de l'esquema següent: Es referien a un comentari de la nostra actuació (ús normal i correcte de la preposició davant un grup nominal). Es referien a un comentari (de) que no havíem actuat prou bé (eliminació preceptiva de la preposició de davant *que*, cosa que origina una construcció violenta). Es referien a un comentari segons el qual no havíem actuat prou bé. (solució aconsellable). Anàlogament: Explicaven aquella llegenda segons la qual s'apareixien els avis difunts. Sostenien la idea dels seus protectors segons la qual no havia de canviar res.

ALBERT JANE